

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **M. S.**
zastoupena obecnou zmocněnkyní R. N.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. MPSV-2021/68508-923, ve věci zvýšení příspěvku na péči

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. MPSV-2021/68508-923 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 18. 1. 2021 č. j. 506/2021/JAB, kterým byl žalobkyni zvýšen příspěvek na péči z 880 Kč na 4 400 Kč měsíčně od listopadu 2020.
2. Žalobkyně namítala, že kromě základních životních potřeb za a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, j) péče o domácnost, které byly uznány jako nezvládané, nezvládá i základní životní potřebu za i) osobní aktivity. Poukázala na to, že PK MPSV hodnotila odlišně proti lékaři OSSZ zvládání základní životní potřeby osobní aktivity. Lékař OSSZ tuto základní životní potřebu uznal jako nezvládnutelnou. Posudková komise podrobně neodůvodnila, z jakého důvodu dochází k rozdílnému posouzení této základní životní potřeby oproti posudku lékaře OSSZ. Nad to lékař OSSZ MUDr. B. vykonává funkci primáře se specializací v geriatrii a je těžko představitelné, že by hodnotil chybně nezvládnutí základní životní potřeby osobní aktivity, když se zabývá problematikou zdravotního a funkčního stavu právě ve stáří. Poznamenala, že posudková lékařka MPSV MUDr. K. má specializaci se zaměřením na respirační onemocnění. Žalobkyně vyslovila názor, že závěry PK MPSV jsou účelové se záměrem nepřiznat jí vyšší stupeň závislosti. Posudek posudkové komise je neúplný a nepřesvědčivý. Posudková komise se nevyjádřila k jejím zdravotním postižením a k tomu, zda tato ve svém komplexu ovlivňují či neovlivňují funkční schopnosti zvládat jednotlivé aktivity, které podle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. jsou pro zvládnutí této základní životní potřeby nutné. Žalobkyně zdůraznila, že již dlouhodobě, více než 15 let, trpí nepříznivým zdravotním stavem, který se dá označit jako polymorbidní s kombinací interních nemocí a těžkého postižení pohybového ústrojí. K argumentaci posudkové komise žalobkyně namítala, že v žádném případě nelze považovat vyšší věk za příčinu či vysvětlení tělesné nebo duševní nemoci. Samozřejmě, že se stářím zvyšuje pravděpodobnost onemocnění a většina funkcí se zhoršuje, je obtížnější léčba apod. Velká část seniorů je ovšem velmi aktivní ještě i v pracovní oblasti. Uvedla, že nepoukazovala na neschopnost zvládat základní životní potřebu osobní aktivity kvůli pracovním aktivitám anebo aktivitám, jako je třeba tanec nebo sport typu hraní tenisu, ale na neschopnost zvládat aktivity zcela běžné jejímu věku. Seniori se setkávají, mají potřebu sdílet se a pobývat se svými vrstevníky, mají různé zájmové kluby, pořádají se pro ně kulturní a společenské akce, besedy, výstavy a také chodí do kostela. Jsou to aktivity běžné 86-letému věku. Hodně seniorů si vyřídí i různé záležitosti bez pomoci druhého. Dokonce v sociálních službách se organizují různé aktivity pro seniory. Při hodnocení zvládání základní životní potřeby osobní aktivity se u seniorů postupuje zcela individuálně, například i v závislosti na zvycích a způsobu života v mladším, dřívějším období. Nelze však předpokládat, že senior některé aktivity nevykonává, protože nemá potřebu je vykonávat. Žalobkyně poukázala na to, že jednou z aktivit v rámci základní životní potřeby je vyřizování osobních záležitostí. Namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětluje, co rozumí vyřizováním jejích záležitostí a co jsou každodenní aktivity. Závěr žalovaného, že v případě, že by byla na úřad převezena, přičemž základní životní potřeba a) mobilita byla uznána jako nezvládaná, byla by schopna si své věci vyřídit samostatně, není adekvátní, neboť z platné právní úpravy neplyne, že by určité zdravotní postižení mohlo být zohledněno vždy pouze pro jedinou základní životní potřebu, čímž by se jeho hodnocení vyčerpávalo. Poukázala také na to, že ne všechny služby, které uvádí žalovaný – návštěva lékaře, pošty či kostela, lze vyřídit prostřednictvím návštěvní služby, jako například pošta, banka, odborní lékaři a i v opačném případě by jí někdo musel tyto

záležitosti obstarat, zařídit. Co se týká návštěvy kostela, jistě ji nenahradí návštěva faráře a nejedná se o obvyklý a běžný způsob. Kostel, církev není jen nějaká budova a farář. Církev je společenstvím lidí. Mají své rituály. Obecně, ale zejména i novodobá církev, ať je to katolická či protestantská, má širší zaměření. Je to setkání lidí různého věku i zájmů mezi sebou navzájem, který dává těmto lidem jistou hloubku a smysl. Většina církví má i kromě bohoslužeb různá setkání a zájmové kluby. Posudková komise se v posudkovém zhodnocení ani dostatečně posudkově medicínsky nevyrovnala se skutečností, místo toho uvádí za příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu věk. Nezhodnotila ani stav v porovnání se stavem před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který má za následek neschopnost zvládat předmětnou základní životní potřebu. Posudek posudkové komise nesplňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti, navíc je v rozporu s právními předpisy.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na příslušnou právní úpravu a ve vztahu k namítané základní životní potřebě zopakoval závěry z posudku PK MPSV.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti. Rozhodnutím Úřadu práce ČR ze dne 18. 1. 2021 č. j. 506/2021/JAB byl žalobkyni zvýšen příspěvek na péči z 880 Kč na 4 400 Kč měsíčně od listopadu 2020. S odůvodněním, že dle posouzení zdravotního stavu lékařem OSSZ Frýdek-Místek se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 6 základních životních potřeb (a) mobilita, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost). Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 21. 4. 2021. Odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
6. Žalovaný jako odvolací správní orgán si vyžádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Posudková komise v posudku ze dne 3. 3. 2021 v rámci posudkového hodnocení uvedla, že odlišně proti lékaři OSSZ neuznává jako samostatně nezvládnutou základní životní potřeby i) osobní aktivity. Konstatovala, že žalobkyně nemá duševní ani smyslové postižení, které by v tom bránilo. Je plně orientována a komunikující, není důvod, aby nenavázala kontakty a vztahy, plánovala si osobní aktivity. Je schopna styku se společenským prostředím, je schopna si stanovit a dodržet denní program. Její osobní aktivity obecně odpovídají věku. Současně posudková komise dospěla k závěru, že neurologickým vyšetřením žalobkyně ze dne 23. 2. 2021 je doložen stav, pro který není schopna vykonávat základní životní potřebu h) péče o zdraví, pro omezení čítí a motoriky obou rukou více vlevo. Dále posudková komise uvedla, že není doložena ztráta funkce rukou, žalobkyně vidí a slyší, není duševně postižená. Ruce jsou dostatečně funkční k ovládání tlačítkového telefonu pro seniory, podepíše se, je schopna používat dvě berle k opoře při chůzi. Není doloženo kožní onemocnění, které by si vyžadovalo každodenní ošetřování kůže mastmi. Ošetření při případném krvácení z nosu apod. nelze hodnotit jako každodenní životní potřebu. Je schopna si přivolat pomoc. Nutnost doprovodu při návštěvách lékařů je zohledněna u

základní životní potřeby a) mobilita. Donáška léků z lékárny spadá pod základní životní potřebu j) péče o domácnost (srovnatelně – nákupy). Posudková komise uzavřela, že žalobkyně samostatně nezvládá celkem 6 základních životních potřeb a), d), e), f), h), j). Jedná se o závislost na péči jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

7. K tomuto posudku se žalobkyně písemně vyjádřila podáním ze dne 6. 3. 2021, v němž sdělila své výhrady k předmětnému posudku, který považovala za neúplný a za nepřesvědčivý k namítané základní životní potřebě osobní aktivity a argumentovala shodně jako v žalobě. Poukazovala na to, že má jedinou dceru a její rodinu, přičemž se současně jedná o pečující osoby. Jiný společenský styk neudrží a není schopna nový navazovat. Dříve pravidelně chodila do kostela, také tam zpívala v pěveckém sboru (poslední amatérská nahrávka z jejího vystoupení je z května 2018), chodila do klubu seniorů, zahradnického kroužku. Naposledy byla všude cca před dvěma roky. Na zahrádce měla skalku, o kterou se už nedokáže postarat. V těchto uvedených aktivitách, obvyklých věku a prostředí, bohužel nemůže z důvodu zdravotního stavu pokračovat. Posudkové komisi vytkla, že se nezabývala jednotlivými aktivitami, které jsou nutné pro zvládnutí uvedené základní životní potřeby a jak jsou tyto vyjmenovány v příloze 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. K zvládnutí aktivit pod bodem 1-4 se posudková komise nevyjádřila, neuvedla jakoukoliv argumentaci pro svůj závěr. Jedná se pouze o obecné citace. K aktivitě pod bodem 5 se nevyjádřila vůbec.
8. Následně žalovaný požádal posudkovou komisi MPSV ČR v Ostravě o doplnění posudku. Posudková komise posudek zpracovala dne 7. 4. 2021. Setrvala na svých předchozích závěrech a uvedla, že schopnost vykonávat základní životní potřebu i) osobní aktivity je vztahena ke schopnosti vykonávat obvyklé aktivity v porovnání s běžnou populací téhož věku. Žalobkyně je omezena v mobilitě a ve schopnosti fyzické výkonnosti, avšak duševní porucha není prokázána, vidí a slyší, je komunikativní. Osobní aktivity žalobkyně odpovídají věku 87 let. Pokročilý věk sám o sobě nelze považovat za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, avšak přináší s sebou zdravotní komplikace vedoucí k omezení schopnosti fyzické zátěže, když postupně dochází k progresi degenerativních onemocnění pohybového ústrojí. Sociální kontakty se tak omezují na nejbližší okolí, rodinu, případně pečující osoby. Tato skutečnost dle posudkové komise byla v posudku dostatečně zohledněna. Posudková komise dále uvedla, že nebylo prokázáno zdravotní postižení, pro které by žalobkyně nebyla schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami (například rodina přivede návštěvu, kterou představí, je schopna komunikace, je orientovaná), plánovat a uspořádat osobní aktivity (například dnes se bude dívat na televizi), styk se společenským prostředím (například je přepravena na návštěvu rodiny, nelze zohlednit skutečnost, kdy již případně další příbuzné nemá), stanovit si a dodržet denní program (například dopoledne kontakt s pečující osobou, odpoledne odpočinek), vykonávat aktivity obvyklé věku (například poslech rozhlasu, sledování TV, čtení). Nelze zohlednit skutečnost, že vzhledem k věku již nenavštěvuje kostel či klub seniorů, nepečuje o skalku na zahrádě. Jedná se o činnosti, které s přibývajícím věkem odpadají. Nepřihlíží se ani ke schopnosti být v zaměstnání či vzdělávání.
9. Žalobkyně i ve vztahu k tomuto doplňujícímu posudku vnesla námitky, a to v podání ze dne 9. 4. 2021. Citovala v něm příslušnou právní úpravu a zdůraznila, že posouzení považuje za diskriminační a účelové a v rozporu se zákonem. V žádném případě nelze považovat vyšší věk za příčinu či vysvětlení tělesné nebo duševní nemoci. Odkázala rovněž na Evropskou sociální chartu a poukázala na to, že není schopna zvládat aktivity zcela

běžné jejímu věku. Akcentovala to, že nepoukazovala na neschopnost zvládat základní životní potřebu osobní aktivity kvůli pracovním aktivitám anebo aktivitám, jako je třeba tanec nebo sport typu hraní tenisu. Uvedla, že hodně seniorů si vyřídí i různé záležitosti bez pomoci druhého. Je zcela běžné, že senioři se setkávají, mají potřebu sdílet se a pobývat se svými vrstevníky, mají různé zájmové kluby, pořádají se pro ně kulturní a společenské akce, besedy, výstavy a také chodí do kostela. Jsou to aktivity běžné 86-letému věku. Na uvedené podání žalovaný nijak nereagoval.

10. Součástí spisové dokumentace je i záznam ze sociálního šetření, v němž se konstatuje, že s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci související s nárůstem nákazy onemocněním COVID-19 a vyhlášeným krizovým stavem je osobní návštěva žalobkyně v přirozeném prostředí žadatele nahrazena zjišťovacím dotazníkem. Tento zjišťovací dotazník je přílohou uvedeného záznamu a správnímu orgánu byl doručen 26. 11. 2020. Žalobkyně v něm odpověděla na konkrétní dotazy a sdělila, že je orientována osobou, časem a místem, je schopna se dorozumět mluvenou řečí, poznává pomocí sluchu a zraku, nosí dioptrické brýle, zprávy delší dobu nepíše, bolí ji a třese se jí ruka, zvládne maximálně podpis. Ovládá jen tlačítkový telefon pro seniory, má nastavené předvolby. Telefon používá jen pro volání, SMS nezvládne, počítač nikdy nepoužívala, ani tomu vzhledem k jejímu věku nerozumí. Je vdova, bydlí s dcerou a její rodinou. Co se týká činností ve volném čase, žalobkyně sdělila, že chodívala pravidelně do kostela, kde také pravidelně i zpívala v pěveckém sboru, dále navštěvovala klub seniorů, zahradnický kroužek. Naposledy tam všude byla cca před dvěma roky. V těchto činnostech bohužel nemůže z důvodu zdravotního stavu pokračovat. Dcera jí někdy zapne televizi, která ji už ovšem také unavuje. Její zdravotní stav se neustále zhoršuje, ubývá jí síl a po smrti manžela je plně závislá na pomoci své jediné dcery a její rodiny. Je ráda, že může žít s rodinou a ne v nějakém pečovatelském domě. Jinou rodinu již nemá. Dcera se snaží udržovat její kognitivní funkce, dělá jí společnost.
11. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost) jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
12. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
13. Podle § 9 odst. 4 téhož zákona, při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

14. Podle § 9 odst. 5 téhož zákona, pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
15. Podle § 9 odst. 6 téhož zákona, bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí předpis. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud předně konstatuje, že žalobní námitky žalobkyně se týkají sporné základní životní potřeby i) osobní aktivity. Podle přílohy 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti. Krajský soud připomíná, že pokud jde o podklady, na základě kterých bylo rozhodováno, platí, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na příspěvek na péči je závislé zejména na odborném lékařském posouzení, přičemž pro účely odvolacího řízení posuzuje zdravotní stav Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při soudním přezkumu takového rozhodnutí soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek s ohledem na jeho mimořádný význam v řízení bývá rozhodujícím důkazem v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb. Na výsledný lékařský posudek, který je tedy stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 57/2009-58). Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnil, viz rozsudek NSS ve věci sp. zn. 3 Ads 77/2013). Podle názoru krajského soudu v nyní projednávané věci nejsou závěry posudku PK MPSV ve vztahu k otázkám, zda žalobkyně zvládá namítanou základní životní potřebu i) osobní aktivity, úplné a přesvědčivé. Krajský soud poukazuje na ust. § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, podle něhož, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřeby vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle názoru soudu posudková komise se důsledně nezabývala jednotlivými aktivitami dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k namítané základní životní potřebě i) osobní aktivity a už vůbec ne tím, zda žalobkyně jednotlivé aktivity zvládá v přijatelném standardu a z jakých důvodů. Především se jedná o posouzení schopnosti žalobkyně vstupovat do vztahu s jinými osobami, vykonávat aktivity obvyklé jejímu věku a prostředí. K tomu žalobkyně především uváděla, že je věřící, pravidelně navštěvovala kostel, zpívala tam ve sboru, setkávala se tam s lidmi různého věku i zájmu. Otázkou, zda žalobkyně je schopna vykonávat aktivity obvyklé jejímu věku a prostředí, konkrétně například i výše uvedené volnočasové aktivity, a to v přijatelném standardu, se

posudková komise v zásadě vůbec nezabývala. Její strohý závěr, že žalobkyně nemá duševní ani smyslové postižení, které by jí bránilo zvládat základní životní potřebu osobní aktivitu, s poukazem na to, že je orientována a komunikující a není tedy důvod, aby nenavázala kontakty a vztahy, plánovala si aktivity, a že je schopna styku se společenským prostředím a schopna si stanovit a dodržet denní program a že její osobní aktivity obecně odpovídají věku, neobstojí. Uvedený závěr je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje náležité odůvodnění uvedených závěrů především ve smyslu toho, zda žalobkyně jednotlivé aktivity zvládá či nikoliv a proč. Posudková komise se rovněž vůbec nevyjádřila k tomu, zda žalobkyně je schopna vyřizovat si své záležitosti, či nikoliv a proč, což je rovněž jedna z aktivit potřebných pro zvládání uvedené základní životní potřeby. Z obsahu správního spisu přitom plyne, že žalobkyně opakovaně poukazovala na to, že se není schopna již zapojit do života církve, do kolektivu vrstevníků, uváděla, že je v kontaktu s toliko dcerou a její rodinou, kteří o ni pečují a také vyřizují veškeré její záležitosti.

16. Na základě výše uvedeného krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení otázek, zda žalobkyně zvládá předmětnou základní životní potřebu i) osobní aktivity či nikoli. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v jehož rámci je třeba, aby správní orgán přistoupil i k novému sociálnímu šetření, neboť naposledy bylo sociální šetření provedeno 26. 11. 2020, navíc nikoli v přirozeném sociálním prostředí žalobkyně, nýbrž s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci související s nárůstem nákazy onemocněním COVID-19 a vyhlášeným krizovým stavem, formou dotazníku.
17. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšné žalobkyni podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 10. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně